

ADAMCZAK LUDWIK (1878-1947)

Urodził się 21 sierpnia 1878 roku w Kokoszkach koło Pudliszek jako syn Michała i Agaty z domu Dopierała. Miał braci: Antoniego, Franciszka (1866-1947) oraz siostry: Katarzynę, Stanisławę i Jadwigę. Uczęszczał do szkoły powszechnej w Pudliszkach. W końcu XIX wieku został wcielony do armii niemieckiej w celu odbycia służby wojskowej. Po powrocie do rodzinnych Kokoszek, wobec braku pracy, podjął decyzję o wyjeździe do Westfalii, gdzie pracował jako górnik w kopalni węgla kamiennego. Podczas pobytu w zagłębiu węglowym Bohum aktywnie działał w polskich towarzystwach. Był znany w środowisku polskim z patriotycznej postawy. Na zebraniach i spotkaniach przybliżał uczestnikom najważniejsze wydarzenia z historii polskiej, podtrzymując patriotycznego ducha wśród rodaków. Na początku 1914 roku wrócił wraz z rodziną do Wielkopolski, osiedlając się w Piskorni koło Jutrosina, gdzie kupił gospodarstwo rolne od Niemca Augusta Cierpińskiego.

Po wybuchu I wojny światowej w 1914 roku został zmobilizowany do armii niemieckiej. Do końca tego roku przebywał na poligonie w Biedrusku pod Poznaniem. W 1915 roku został skierowany na front zachodni w okolice Diedenhofen na granicy niemiecko-francuskiej. Podczas walk latem 1915 roku został ranny. W ramach leczenia skierowano go na urlop zdrowotny do Piskorni, z którego do służby wojskowej w armii niemieckiej już nie wrócił. W grudniu 1918 roku zorganizował w miejscowościach Pawłowo i Piskornia oddział Straży Ludowej liczący około 40 osób. Po oswobodzeniu Jutrosina oddział został przydzielony do kompanii jutrosińskiej, wchodzącej w skład batalionu jutrosińskiego. Powstańcy pod jego dowództwem obsadzili odcinek powstańczy Ruda-Zygmuntowo-Nadstawem, pełniąc służbę patrolową oraz zabezpieczając powierzony odcinek powstańczy. Oddział ten w styczniu 1919 roku udzielił pomocy zaatakowanemu przez patrol niemiecki posterunkowi w Nadstawem, zmuszając przeciwnika do wycofania. Jako starszy rocznikiem, nie otrzymał przydziału do 11. pułku strzelców wielkopolskich. Zwolniony ze służby 15 marca 1919 roku.

W okresie dwudziestolecia międzywojennego prowadził własne gospodarstwo rolne w Piskorni. Był członkiem Związku Weteranów Powstań Narodowych RP 1914-1919 oraz Związku Powstańców Wielkopolskich – Koło Jutrosin. W okresie okupacji niemieckiej ukrywał powstańczą przeszłość. Nie był represjonowany. Prowadził własne gospodarstwo rolne do śmierci. Zmarł 16 grudnia 1947 roku w Piskorni w wieku 69 lat. Spoczywa na cmentarzu w Jutrosinie.

Związek małżeński zawarł z Katarzyną Wierzińską (1882-1954), z którą miał jedenaścioro dzieci: Annę, Jana (1905-1980), Stanisława (1909-1971), Władysława (ur. 1911), Ludwika (1913-1975), Józefę, Franciszka (1916-1985), Bronisława (1918-1918), Czesława (1919-1926), Stanisławę (1922-2001) oraz Józefę (1926-1990).

Dyplomem nr 7761 uznany jako weteran powstania wielkopolskiego i wciągnięty do kartoteki archiwum Towarzystwa dla Badań nad Historią Powstania Wielkopolskiego pod numerem 15478.

A. Grzelak, *Adamczak Ludwik (1878-1947)*, [w:] *Powstańcy wielkopolscy... Biogramy uczestników powstania wielkopolskiego 1918/1919*, T. VIII., Poznań 2011, s. 11-12.